

Володимир Григорович МОРДАНЬ народився 15 січня 1937 року в селі Новосельське Лебединського району Сумської області в селянській родині. Після закінчення семи класів Василівської середньої школи і Лебединського педагогічного училища імені А. С. Макаренка продовжив навчання в Ніжинському державному педагогічному інституті (тепер національний педагогічний університет) імені М. В. Гоголя.

Поетичні здібності Володимира Морданя проявилися в ранньому віці. Ще будучи учнем педагогічного училища, він друкує свої перші вірші на сторінках лебединської районної газети. Після успішного закінчення вишу працює кореспондентом і літредактором видань “Радянська освіта”, “Україна”, “Ранок” тощо й водночас заявляє про себе зрілим художнім словом. 1962 року виходить його перша книга-ластівка “Задесення”, а згодом до неї додаються ще більше десяти збірок: “Дерев зелені біоструми”, “Лебедин”, “Верес”, “Калиновий вогонь” та ін. Із 1966 року В. Г. Мордань – член НСПУ.

Чимало поезій митця покладено на музику. Літератор пише і для дітей: у його віршах і казочках “Де весняночки кують”, “Коваль нот”, “Кругла казочка” та інших тонко відчута дитяча психологія й утілена виховна мета – формування з читачів гідних синів своєї Батьківщини [2].

В. Г. Мордань бере активну участь у громадській роботі. Він нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України, є дипломантом республіканського конкурсу патріотичної пісні, лауреатом пісенного конкурсу журналу “Україна” та Всеукраїнської літературної премії імені Олександра Олеся.

БАТЬКО

Молодик повис над грушею
На невидимім шнурку.
Хвіртка рипнула приглушено
У вечірньому садку.

Чути кроки поза хатою
(Батьку знову не до сну).
А повітря хлюпа м'ятою
У травневу тишину.

Зажахтіло небо зорями,
Лесть шелеснуть ясени.
Мабуть, відгукнулись болями
Рани давньої війни,

Обминули батька спокоєм,
Принесли пекучий біль.
Соловей бентежно тьохкає
В пелюсткову заметіль.

Як з'єднати радість з болями
В час весняно-гомінкий?!
Батько йде... Під ноги зорями
Опадають пелюстки.

* * *

Нема вітряка. Розвалили,
бо був він старенький. А жаль.
Колись ми до нього возили
і радість свою, і печаль.
Крутилися крила недремно,
над ними пливли журавлі...
Ми знали усі: надаремно
все крутиться на землі.
Ті крила бриніли, мов ліри,
у чорні, сухотні дні.
Надія, Любов і Віра
ішли по колючій стерні.
Босоніж брели, мов пророки.
Крутились чотири крила...
Немає частинки епохи,
що вітром прийдешнім жила.

* * *

А я люблю метелиці,
А я люблю сніги.
Щось добре знов повернеться,
Бо чисто навкруги.
Гряде пора очищення
Від смутку, суєти.
Прозорої пречистості
Вже зведено мости.
Мости довір'я, ласки
До тебе знов ведуть.
Завія – добра казка –
Не завіває путь.

* * *

Від Чумацького Воза колесо
Покотилося, загуло.
На тугому пшеничному колосі
Спочиває моє село.
Ремигають воли безробітні
Над ставком. Шелестить осока.
Зачекались людей і вітру
Крила ветхого вітряка.
Все було: і труди, і дати,
І скупі трудодні були.
Димарями виловлюють хати
Свої зорі з нічної мли.
Молодик впливає знову
Над селом, мов крива печать.
Спить село – голуба підкова.
Спить село – всіх землян основа.
Треті півні – і ті не кричать.

МИХАЙЛІВСЬКА ЦІЛИНА*

Прадавній степ! Ти не минуле.
Ти єсть такий, як і колись.
На буйних грудях не заснули,
а дивно так переплелись
епохи, трави і звірята,
легенди давні, наша суть.
Ти – наче книга розпочата,
яку не скінчити, мабуть.
Тут народився, тут зростав я,
але пізнати ніяк не міг
твое веселе різнотрав'я,
твій непорушний переліг.
Я не складаю панегірик
(тут трав і квітів назв п'ятсот).
Я не ботанік. Тільки лірик...
На купину схилився осот.
Живи, мій степе! Не чіпаю,
Ти заповідний на віки.
Я тільки маки привітаю
легеньким дотиком руки.
Упала вниз одна пелюстка
(не любить дотику, мабуть).
А ковили багряну хустку
гарячі промені вже тчуть.
...Природи книгу розкриваю –
високі глави цілини.
Читаю трепетно, читаю,
бо віють вічністю вони!

КОЛОС НАЛИВАЄТЬСЯ

Віче грому балакуче
З лісом сперечається.
Чує поле, бачать тучі:

* Є в Лебединському районі заповідна територія прадавнього степу – “Михайлівська цілина”, площею 204 га. Згідно з Указом Президента України цей заповідник отримав статус “національного”. Учені-ботаніки стверджують, що на Європейському континенті це єдиний клаптик землі, до якого за всю історію людства не торкалися лемеші плуга.

Колос наливається!
В блискавках світліша обрій,
Небо розривається,
На землі на рідній, добрій
Колос наливається!
Глянь: з глибокої долини
Злива обривається,
І летить пух тополиний:
Колос наливається!
І душа моя до грому
Гостро відкликається.
В небі – гомін! В серці – гомін!
Колос наливається.

* * *

Стріне осінь без осмути
біля озера сосна.
Як, скажи, тебе забути,

дівчино з Лебедина?
Через років дальні гони
образ рідний вирина.
Пам'ять в серці не холоне,
дівчино з Лебедина.
Не зірвав із вуст я рути –
не моя у тім вина.
Як тебе, скажи, збагнути,
дівчино з Лебедина?
Стала осінь наді мною,
а тебе хай обмина.
Злинь веселкою стрімкою,
дівчино з Лебедина.
Будь весела, не сумна,
будь навіки, мов весна,
нерозгадана, бентежна,
дівчино з Лебедина!